

Prædiken til 1. søndag efter påske

Joh. 21, 15-19

Kristus har sagt, at han ønsker en hjord der skal græsse på himmelske skrænter men tankerne skvulper om alt, vi har gjort og om nætter, der hæves med renter. ...

skriver digteren Simon Grotrian. Og han véd, hvad han skriver om. Hans salmer er erfaringstætte. "Tankerne skvulper om alt, vi har gjort og om nætter, der hæves med renter". Det gør hans navnebror Simon Peters tanker, og mon dog ikke også en og anden i blandt os her i kirken kan genfinde sig i den formule-ring, kender nætterne, hvor tankeskvulpen skyller søvnen bort; anger-nætter, fortrydelsesnætter, de kvalfulde timer, hvor nat bliver til morgen og man véd: nu skal du snart op, min ven – og du har højest sovet 3½ time og er bare ikke udhvilet til dagens krav; og alle de ny-formuleringer, din udmattede hjerne har lagt tilrette, mens du har vendt og drejet dig i sengen, de er alligevel ikke fyldestgørende, og det eneste, du har opnået, er, at du har vækket din ægtefælle, som også skal op og være klar til en ny arbejdsdag, når vækkeuret ringer lige om lidt. --

Spørg bare Simons svigermor, som bor lige om hjørnet, om hvad hendes datter havde at

berette om sin mands adfærd i dagene efter påske. Da han var kommet hjem fra Jerusalem, hvor han, som jo ellers havde gjort sig til af at være vennen med stort V, som aldrig, aldrig ville svigte, hvor han havde benægtet ethvert kendskab til "ham Galilæeren". Jesus? Hvem Jesus? Aldrig hørt om ham! inden han nåede at gale. Simon, af Jesus kaldet Peter, Klippen, jeg vil bygge min kirke på ...

– Han har ikke sovet ret godt om natten! Hans nattetilstand var rent *tankernes skvulpen om alt han har gjort!*

Simon Fiasko snarere end Simon Fisker – og slet ikke: menneskefisker. Fundamentet for Vorherres kirke. Ikke med det synderregister.

At forråde en elsket ven, sin mentor, sin mester, sin Gud, det er utilgiveligt. --

Er der nogen af jer, der har set filmen *Das Leben der Anderen*, De andres liv? Om Stasis glansperiode i det gamle DDR? Hvor en kvinde presses til at forråde sin elskede? Udlevere ham til bødlerne? Og efter at have mærket hans blik, hans målløshed og skuffelse, vælger den sidste udvej, sådan som Judas gjorde i Jerusalem i den nat, han fik betaling for at forråde Jesus?

Udgivet af

Grundtvigsk Forum

Nr. 328. 117. årgang

April 2016

ISSN 0901-2214

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Følelsen, tvangstanken, har besat hende, at menneskelig fallit tvinger én til at trække sig ud af fællesskabet; tvinger én ind i ensomheden, ind i tavsheden og ud af livet.

Og hvordan reagerer så den forrådte elskede? Siger han: Ja, det er kun rimeligt? Hun har dømt sig selv til døden med sin fejhed, sin svigefuldhed?

Det gør han jo ikke. Han er tværtimod dybt fortvivlet! For nu er alt jo ødelagt! Ikke engang tilgivelsens mulighed er til stede i mellem dem længere.

Christa-Maria – troede hun virkelig, at hun kunne sone brøden ved at lade sig slagte? Bildte hun sig ind, at hun kunne redde venen, redde de undertrykte verden ved at korsfæste sig selv?

Helt så langt ud er Simon Peter ikke nået. Som Judas og som Christa-Maria fra filmen. Men han har isoleret sig. Nok tager han ud og fisker sammen med sine arbejdskolleger, som før den tid, Jesus hentede ham, fordi han ville bruge ham. Men han er indelukket og tavs. Og fremfor alt absolut ikke engageret i opbygningen af Kristi kirke, hvilket jo ellers var den opgave, han havde fået betroet.

Peter, kirkens klippegrund. Ha! en fin kirke, hvis leder og sjælehyrde udmærker sig ved at være vaklende i troen, troløs, utroværdig, ikke til at stole på.

Han ville ikke vise sig i offentligheden. Sådan reagerer et menneske, når skammen har tag i ham. Måske også selvmedlidenheden. Men i al fald angsten for fordømmelse.

Og i den situation er det så, at Kristus tager fat i ham. Til en broderlig samtale, som Luther kalder sjælesorgen for. Ikke noget blød-

sødent: ”Vil du gerne tale om det”; ikke noget med: ”Du kunne ikke gøre for det, enhver ville ha’ gjort det samme i din situation”; men lige på og hårdt: Hævder du stadig, at du elsker mig? Så pas dine pligter i stedet for at gemme dig her ude på søen. Vogt mine får!

3 gange, for en sikkerheds skyld, 1 gang for hver fornægtelse i ypperstepræstens baggård. Så kan han måske lære det, Simon Peter, kirkens klippe, menneskefisker, ven og hyrde: At der fortsat er brug for ham. At kristendom ikke er en dømme- men en tilgivelsereligion. Hvor kærlighed ikke i første omgang består i, at vi elsker trofast og uden svig – men at Gud elsker os i en grad og på en måde, der sætter os i stand til overhovedet at turde binde an med kærligheden. Som ikke bliver perfekt i vores regi. Som ikke altid er lige tålmodig, ikke nødvendigvis er mild, ikke holder os fri af misundelsens faldgruber, som ikke så sjældent hidser sig op, bærer nag og har svært ved at tåle alt, tro alt og udholde alt.

Elsker du mig, spørger Kristus sin ven Simon Forræderen. Og Simon svarer, som sandt er: Herre, du ved alt. Du véd, at jeg har dig kær!

Og så sætter Kristus ham på plads, tilbage hvor Peter kan gøre fyldest med de evner, som han har, og så godt han kan: som hyrde for Vorherres får.

Kristus har sagt, at han ønsker en hjord der skal græsse på himmelske skrænter men tankerne skvulper om alt, vi har gjort og om nætter, der hæves med renter.

Kristus er nådig og klinker os snart vi er sprængt i de enkelte dele vi bad om lidt sol på et sted, der er rart hvor opstandelsen fylder det hele.

Sabine Bech-Hansen

Domkirken i Aarhus

Salmer:

402, 220, 492, 186, 218